

nødvendigt, at Forsvarssagen kom ud af det Uføre, hvori den var, at der kom en Ende derpaa, og en Ende, som var forsvarelig for dansk Udenrigspolitik. Derfor har jeg gjort det, men det var saamænd ikke, fordi jeg havde nogen Fornøjelse deraf. De Herrer kunne vide, at jeg er himmelglad den Dag, det er forbi. De Herrer maa undskylde mig: naar de tro, at de kunne bruge et Ministerium, saaledes som de i Gaar og i Dag have prøvet paa at bruge mit Ministerium, tage de fuldstændig Fejl, det kunne de ikke gøre uden at faa det Svar paa Tiltale, som de fik, og som de ellers ikke havde faaet.

Jeg har aldeles ikke haft nogen Hensigt til at angribe de Herrer's Politik, de maa naturligvis føre deres Politik og Optræden for sig selv — at den paa mange Punkter har været loyal og paa mange Punkter temmelig besværlig, det kan jeg ikke nægte. Nej, det har jeg slet ingen Fornøjelse af. Det vil jeg nu have slaaet fast, at naar de Herrer have troet, at jeg agtede at drive konservativ Samlingspolitik, har jeg ikke givet dem nogen som helst Anledning til det. Jeg har ment, at jeg vilde ved Hjælp af de 3 Venstregrupper, som vare Mindretal her i Folketinget, under de givne Forhold føre Forsvarssagen igennem, som jeg mente burde føres ud af det Uføre, den var i, og til det Resultat, den kom til, og det er lykkedes, saa jeg for mit Vedkommende trænger heller ikke til mere af de Herrer's Hjælp. Ville de Herrer efter det Opgør stemme mod eller for, at jeg skal træde tilbage, saa maa de Herrer gøre, hvad de vil, jeg har løst den Sag, som jeg traadte ind i Politik for (Afbrydelse) ja, det har jeg, de Herrer have ikke løst den, det ville de dog ikke paastaa, nu er den kommen saa vidt, den kan bringes, og de Herrer bringe den ikke et Skridt videre nu bag efter, saa jeg har opfyldt den Mission, jeg har paataget mig, og jeg har ikke en Gang taget nogen Beslutning om, hvorvidt jeg vil fortsætte og blive i dansk Politik eller ej. De Herrer kunne for deres Vedkommende vedtage den Dagsorden, de have Lyst til, men de maa undskylde, at jeg finder, at deres Optræden overfor mig efter det, de have gjort for at faa mig til at træde til, og efter den hele Maade, de ere traadte op paa, medens Sagen endnu ikke var gennemført, ikke er saadan, som den burde være.

De Herrer sige, at jeg ikke kunde danne noget parlamentarisk Ministerium. Jeg har aldrig paastaaet, at det var et parla-

mentarisk Ministerium. Jeg har sagt, at det var et Venstremindretalsministerium, som byggede paa to Ting, nemlig de 3 Grupper og den sunde Fornuft hos de andre Partier, og det er ogsaa derpaa, at Ministeriet har sejret og ført Sagen igennem. Jeg kan ikke gøre ved, at de Herrer ikke kunne forstaa, at det er et passende Grundlag at føre Politik paa. Jeg har troet, at den sunde Fornuft var en Magt, og det har den ogsaa vist sig at være indtil nu. Men nu er det de Herrer's Mening, at de ville tage Magten og Ansvar, og det skal være dem vel undt. Jeg vil kun bemærke, at naar de tro at kunne rette deres Dagsorden og deres Mistillids-erklæring mod mig personlig uden at røre det øvrige Ministerium, tage de fuldstændig fejl. Ministeriet er fuldstændig solidarisk i denne Sag, og hverken vi eller de Grupper, vi repræsenterer, agte at gøre det allermindste for at hindre de Herrer i at føre Forholdene her i Landet videre.

Jeg har ikke videre at sige til de andre Grupper. Jeg finder det ganske naturligt, at de Herrer Socialdemokrater udtale deres Mistillid overfor mig. De have ikke lagt Skjul paa den hele Tiden, og der er ikke nogen gensidig Fornærmelse i det. Det gælder ogsaa de Radikale og det ærede Medlem (Birck), der talte for, jeg ved ikke, hvor mange eller hvor faa Medlemmer det er, jeg ved det ikke, det kan maaske svulme op til en hel Masse.

Jeg skal kun sige til det ærede Medlem, at hans Tilslutning har jeg aldrig regnet paa, og jeg har heller ikke mærket noget til den før. Men naar den ærede Forslagsstiller nu søger at drage Spørgsmaalet om Kongens Svar paa Adressebevægelsen ind i Debatten, er han i en meget stor Misforstaaelse. Den konstitutionelle Konge, og det er kun ham, vi tale om, er konstitutionelt forpligtet til at afvise uberettiget og uhjemlet Indblanding i Landets Politik, thi han kan ikke tage mod anden Udtalelse eller anden Vejledning om Landets Politik end den, der kommer fra Rigsdagen eller hans Ministerium. Den konstitutionelle Konge, det er Kongen og Ministrene, og naar det ærede Medlem mener, at han skulde være forpligtet til at nøjes med at afvise en saadan Adresse, selv om det var en meget stor Adresse, selv om der var 150,000 inklusive Kvinder og Børn, mener jeg, at der er det ærede Medlem i en ganske besynderlig Misforstaaelse. Enhver konstitutionel Konge maa